

இலக்கணம் பிறழா இலக்கியம் முல்லைக்கலி

Invariable grammatical elements of literature in Mullaikali

புவனேஸ்வரி மூ, உதவிப்பேராசிரியர், மொழித்துறை,

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் –006.

Bhuvaneshwari M, Assistant Professor, Department of Languages,

Sri Ramakrishna College of Arts and Science, Coimbatore – 006

DOI:10.5281/zenodo.5105822

Abstract

Tholkappiyam is the first grammar for the moral phenomenon of Mullai. Accordingly the land and morality of Mullai are visualized by the Sangam literature. This article sets out to explore distortions in visual grammar as well.

Keywords: Mullaikali, Invariable grammatical, Tholkappiyam

முன்னுரை

முல்லை எனும் ஒழுக்க நிகழ்வுகளுக்கு முதன்முதலில் இலக்கணம் வகுக்கிறது தொல்காப்பியம். அதன்படி முல்லையாகிய நிலமும் ஒழுக்கமும் சங்க இலக்கியத்தின்பால் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. காட்சி வெளிக்கும் இலக்கணத்திற்கும் உள்ள திரிபுகளை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முல்லைத்திணை

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் நான்கு வகையான நிலங்களுள் முல்லை, காடும் காடு சார்ந்த பகுதியைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது. இதனை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்”

(தொல்.பொருள்.நூ: 5)

என்ற சூத்திரத்தால் அறியமுடிகிறது. அடர்ந்த காடும், காடு சார்ந்தப் பகுதியுமாதலால் இங்கு தாவரங்களும் விலங்குகளும் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன. தாவரங்கள் விலங்களுக்கும் முல்லை நில மக்கள் வளர்க்கும் கால்நடைகளுக்கும் இயற்கை உணவாய் அமைந்தன. இவ்வியற்கைப் பின்னணியே முல்லைப் பாக்களுக்கான காட்சிப் பின்னணியாகவும் அமைந்தது. நிலமோடு கூடிய கார்கால வர்ணனையும், மாலைக்கால வர்ணனையும் சிறப்புச் சேர்த்தன எனலாம்.

முல்லைப்பாடல்கள்

வினைமேற் சென்ற தலைவன் தான் கூறியபடி, கார்காலம் தோன்றியும் இன்னும் வரவில்லையே! என்ற ஆற்றாமையோடு அவனை எதிர்பார்த்து அமையும் உள்ளப்போக்கை வெளிப்படுத்துவதாக,

“பாடு இமிழ் பனிக்கடல் பருகி வலன்ஏர்பு

கோடு கொண்ட எழுந்த கொடுஞ் செலவு எழிலி

பெரும் பெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை”

(முல்லைப்பாட்டு, பா.வரி : 4-6)

இப்பாடல் அமைகிறது. முல்லைக்கான கருப்பொருள் பின்னணி இப்பாடல் வரிகளின் பொருண்மைக்கு பொருந்துவதாக உள்ளது. மேலும்,

“ இருமடைக் கள்ளின் இன்களி செருக்கும்

வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே அன்புகலந்து

நம்வயிற் புரிந்த கொள்கையோடு நெஞ்சத்து

உள்ளினள் உறைவோள் ஊரே முல்லை ”

(நற்றிணை, 59 பா : 5-9)

எனும் முல்லைப்பாடல் ஒன்று தலைவி வன்புல காட்டினிடத்து வாழ்பவள் என்றும், கார்காலம் வந்தாயிற்று அவள் தனக்காக காத்திருப்பாள் எனக் கூறி தலைவன் பாகனிடம் விரைந்து செலுத்துவாயாக! என்று உரைப்பதாக அமைகிறது.

முல்லைக்கலி நீங்கலாக சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் அனைத்து முல்லைப்பாடல்களும் கருப்பொருள் பின்னணியையோ நிலம், பொழுதாகிய முதற்பொருள் பின்னணியையோ அல்லது காத்திருத்தல் எனும் உரிப்பொருள் பின்னணி எனும் ஏதேனும் ஒன்றிணைப் புலப்படுத்துகிறது என்றாலும் முல்லை எனும் சமூகப் பின்னணியை பெரிதும் வெளிக்காட்டவில்லை என்று கூறலாம். ஏனெனில், ஒரு இனத்தின் அடையாளம் என்பது அதன் கலாச்சாரப் பண்பாட்டுப் பின்னணியிலேயே உள்ளது. ஆகையால், கலை கலைக்காகவே அல்லது வாழ்க்கைக்காகவே என்பதில் மேற்குறிப்பிட்ட முல்லைப்பாடல்கள் கலை கலைக்காகவே என்ற பாதையில் செல்வதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

வாழிடம்

வேட்டையுக்கச் சமுதாயத்தில் காட்டுமிராண்டிகளாய் வாழ்ந்த மக்கள், மிருகங்கள் வசித்த குகைகளிலே தற்காலமாய் தங்கினர். அடுத்த நிலையாக, மனிதன் வேட்டையாட நாடோடிகளாய்த் திரிவதை நிறுத்தி கால்நடை மேய்த்து அதனை வளர்க்க ஆரம்பித்தனர். தற்காலிகமாய் தங்களுக்கென குடியிருப்புகளையும் அமைத்துக்கொண்டனர். நிலைத்த குடியிருப்பு என்பதின்றி மேய்ச்சலுக்காக செல்லுமிடந்தோறும் குடியிருப்புகளை அமைத்தனர். பின்னர் நிலைத்த குடியிருப்புகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

இவர்களது ஊர், பாடி, சேரி, பள்ளி என விளங்கின. அவர்கள்தம் வாழ்வை மேற்கொள்ள சிறுகுடில்களை அமைத்தனர். அவை குரம்பை எனப்பட்டன. அக்குரம்பைகள் கழிகளால் கட்டப்பட்டும் வரகுக்கற்றையால் வேயப்பட்டும் இருந்தன. அக்குரம்பையுள் நுழைய சிறுவாயில் இருந்தன. குரம்பையைக் கூரைத் தாங்கி நிற்கக் கால்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அக்கால்களில் ஆட்டுக்குட்டிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன (பெரும்.பா.வரி : 147-154) என்பதனை பெரும்பாணாற்றுப்படைக் குறிப்பிடுகிறது.

மேலும், பாதுகாப்பு அரணாக முள்வேலிகள் அமைத்திருந்தனர். சிலர் மண்ணால் ஆகிய சிறிய பாதுகாப்பு அரண்களையும் அமைத்திருந்தனர் என்பதை,

“வெல்போர்க் கவுரியர் நல்நாட்டு உள்ளதை

மண்கொள் புற்றத்து அருப்பு உழைதிறப்பின்

ஆகொள் மூதூர்க் கள்வர் பெருமகன்”

(அகநானூறு: 342)

என்ற வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இவ்வாறான குடியிருப்புகளில் ஆயர் குடியாகிய முல்லை மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

இருப்பினும், இப்பதிவுகள் பெரிதும் சங்க இலக்கிய முல்லைப்பாடல்களில் இடம்பெறாமல் காட்டின்வழி செல்வோரது காட்சிப் பின்னணிக்காக குறிப்பிடுவதாக அமைகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் இவர்கள் நிலைத்த குடியிருப்புகளில் வாழாமற் நாடோடிகளாய் வாழ்ந்ததே இதற்கான காரணமாய் அமையக் கூடும்.

தொழில்

கால்நடைகளை மேய்த்தலையே முல்லை மக்கள் தம் தொழிலாகக் கொண்டனர். கால்நடைகளே தங்களது உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்யும் சக்தியாகவும், பொருளாதார சக்தியாகவும் விளங்கினமையால், இவற்றையே மூலதனமாகக் கொண்டு இம்மக்கள் தொழில் புரிந்தனர் (முல்லை நிலமும் எல்லைப்போரும் ப : 5). ஆக, கால்நடைகளை பாதுகாப்பதும், அதனைப் பெருக்குவதையுமே நோக்கமாகக் கொண்டு இச்சமூக மக்கள் வாழ்ந்தனர். ஆயர் குடிப் பெண்கள் தயிர்த்தோய்க்கும் அழகை,

“ஆய்மகள் வள்ளுகிர்த் தெறித்த

குடப்பால் சில்லுறை”

(புறநானூறு.276)

என்ற வரிகள் வர்ணிக்கின்றன. இவ்வாறு கால்நடைகளைப் பேணி வளர்க்கும் மக்கள் அதன் பயனாகப் பெற்ற பால், தயிர், மோர் மற்றும் இறைச்சி உள்ளிட்டவற்றையே உண்டு வாழ்ந்தனர். ஆகவே, இங்கு உணவுக்கானப் போராட்டம் அதிகமாய் இல்லை. இவ்வாறு முல்லைநில மக்கள் கால்நடைகள் சார்ந்த தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

வாழ்வியல் முறை

களவின் முடிபு கற்பு என்பது அகத்திணை வலியுறுத்தும் அறம். இக்கற்பே முல்லை நில மக்களிடத்தில் பெரிதும் கடைபிடிக்கப்பட்டது. இக்கற்புக் கோட்பாடு ஓர் ஒழுக்கநெறியைச் சமுதாயத்தில் இடம்பெறச் செய்தது. முல்லை நிலத்தில் கற்பு என்பது தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவர்க்கும் இன்றியமையாததாக விளங்கிற்று. இம்மக்களின் இல்லறவாழ்வானது எளிமையும் இனிமையும் பெற்று விளங்கியது.

முல்லை நில மக்களிடம் விரிச்சி கேட்டல், சகுனம் பார்த்தல் முதலிய நம்பிக்கைகள் இருந்துள்ளன. போர் மேற்செல்லும் போதும் சகுனம் பார்த்தே சென்றுள்ளனர். இவ்வாறான குழலில் தலைவி தலைவனை தடுத்துநிறுத்துவதோ, போருக்குச் செல்லவேண்டாம் என்று கூறுவதோ தீய சகுனமாகப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஆநிரை மீட்புப்போரில் ஈடுபடும் ஆடவர் போருக்குச் செல்லுமுன் இறைவழிபாடு செய்துள்ளனர். மேலும், எல்லாச் செயலுக்கும் தெய்வம் பரவுவர் என்ற கருத்தை தமிழ்க்காதல் (ப.எ :149) பதிவு செய்துள்ளது. இதுபோன்று ஏறுதழுவச் செல்லும் முன்னர் ஆயர்கள் தெய்வ வணக்கம் செலுத்தியதை,

“தொல் கதிர்த் திகிரியான் பரவுதும்”

(முல்லைக்கலி.104-88)

எனும் முல்லைக்கலி பாடல் வரி வெளிப்படுத்துகிறது.

முல்லை நில மக்கள் கலைகளிலும் சிறந்து விளங்கினர். ஏனெனில், பண்ணும் பாடலும் தோன்றி வளர்ந்த இடமாக முல்லை நிலம் கருதப்பட்டது. ஆயன் குழல் இசைப்பதிலே வல்லவனாகத் திகழ்ந்தான். இவ்வினிய இசைகேட்டு கால்நடைகள் ஆயர்களை விட்டு விலகிச்செல்லாது இருக்கும். மேலும், பொழுதுபோக்கிற்காகவும் ஆயர்கள் குழலிசைத்தனர். இசையோடு கூடிய கூத்துக்கலையும் இங்கு வளர்ந்துள்ளது. ஏறுதழுவல் முடிந்த பின்னர். வெற்றி பெற்றோர் குரவைக் கூத்து நிகழ்த்தியுள்ளனர் என்பதை,

“பண்ணமை இன்சீர்க் குரவையுள், தெண்கண்ணித்

தின்னதோள், திறல் ஒளி, மாயப்போர், மாமேனி

அந்துவர் ஆடைப் பொதுவனோடு, ஆய்ந்த

முறுவலாள் மென்தோள் பாராட்டிப் சிறுகுடி

மன்றம் பரந்தது”

(முல்லைக்கலி, பா:102 : 35-39)

இப்பாடல் வரிகள் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு இயற்கையோடு கூடிய எதார்த்த வாழ்வியல் முறையை வாழ்ந்தனர் முல்லைக்குடிகள்.

முல்லைக்கலி

அகப்பொருட்கண் இடம்பெறும் பாடல்கள் அனைத்தும் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், கண்டோர் ஆகிய யாரேனும் ஒருவரது கூற்றாய் அமைய, முல்லைக்கலிப் பாடல்கள் உரையாடல்களாகவே அமைகின்றன. உதாரணமாக,

“..... வனமுலையாய்! மற்றுநின்

கையது எவன், மற்று உரை”

(முல்லைக்கலி.17, 4-7)

எனத் தலைவன் கேட்க, அதற்குத் தலைவி

“மாதர் புலைத்தி விலையாகச் செய்தது ஓர்

போழின் புனைந்த வரிப்புட்டில்”

(முல்லைக்கலி.17, 7-8)

என பதில் கூறுவதாக அமைகிறது. இதனால் அகப்பொருட் பாடல்களில் எதார்த்த நிலையை முல்லைக்கலியே பதிவு செய்துள்ளது எனலாம்.

அடுத்து, திருமணமுறையில் இவர்களுக்கென உள்ள தனித்துவமான ஏறுதழுவல் என்பது. ஆயர்குல குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணோடு கற்பு வாழ்வில் ஈடுபடவேண்டுமாயின் ஏறுதழுவலில் தன்வீரத்தை ஊரார் அறிய வெளிப்படுத்தியேத் தீரவேண்டும். ஆயர்குலப் பெண்ணால் வளர்க்கப்பட்ட காளையை அடக்கி தன் வீரத்தை நிரூபித்த ஆண்மகனையே ஆயர்குலப் பெண் விரும்புவாள். இத்தகைய முறையை முல்லைக்கலி தவிர வேறெந்த முல்லைப்பாடல்களும் பதிவுசெய்யவில்லை. உதாரணமாக,

குருஉக்கண் கொலையேறு கொள்வான் – வரிக்குழை

வேய்உறழ் மென்தோள் துயில்பெறும், வெந்துப்பின்

சேஎய் சின் அஞ்சான் சார்பவன்”

(முல்லைக்கலி.4, 23-25)

இப்பாடல்வரிகள் காளையை அடக்குபவனே இப்பெண்ணைப் பெறுவான் என ஊரார் அறிவித்ததை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூல் சங்கப்பாக்கள் இயற்றியமைக்கான இலக்கணத்தை எடுத்தியம்புகிறது. அதனோடு அக்கால மக்கள் குறித்த புரிதலையும் ஏற்படுத்துகிறது எனலாம். இருப்பினும் மக்களது வரலாறு என்பது சீழ்க்கை ஒலியில் தொடங்கிய மொழியை சரிவர பேசாத ஆதிமக்களிடத்திருந்து தோன்றியது. ஆதலால், தொல்காப்பியத்தை வைத்து மட்டுமே சங்கப்பாக்களைப் பொருத்துவது சரியான ஆராய்ச்சி ஆகாது என்பதற்கு முல்லைப்பாடல்களே சான்று. இன்றும் ஆயர் எனும் சமூகப் பழங்குடிகள் இந்திய ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். நாகரீக வளர்ச்சி பெற்றிருப்பினும் அவர்களின் பண்பாடுகளில் பெரிதும் மாற்றங்கள் இல்லை என்பது நாம் அறிந்த ஒன்றே.

அவ்வகையில் நோக்கின் முல்லைநிலப்பண்பாடு அல்லது அம்மக்கள் குறித்த செய்திகள் அனைத்து திணைப்பாக்களிலும் விரவிக் காணப்படுகின்றன. ஆதலால், ஆயர் குறித்த வர்ணனைகள் வெறும் காட்சிப் பின்னணிக்காக பாடல்களில் வலிந்தும் தேவைகருதியும் வருகின்றனவே தவிர முல்லைச் சமூகப் பண்பாடு குறித்து இன்னும் ஆராயவேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

முடிவுரை

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் முல்லை நிலப்பண்பாடு சங்கப்பாக்களில் இடம்பெறும் முல்லை நிலப்பாக்களுக்குப் பெரிதும் பொருந்துவதாக இல்லை. பெரும்பான்மை தலைவியை விட்டு நீங்கி, போர்குறித்தோ அல்லது பொருள் ஈட்டவோ சென்ற தலைவனை எண்ணிக் காத்திருந்ததாகவே பெரிதும் அமைகின்றன. மாறாக, முல்லைக்கலிப் பாடல்களே அச்சமூக மக்களின் பண்பாட்டினை தெளிவுறுத்துகிறது என்பது இக்கட்டுரையின் வாயிலாகப் பெறப்படும் உண்மையாகும்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. அனந்தராமையா.இ.வை, கலித்தொகை முல்லைக்கலி (நச்சினாரக்கினியர் மூலமும் உரையும்), தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், 1984.
2. இராசமாணிக்கனார்.மா, பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1970.
3. செல்வராசு, முல்லைநிலமும் எல்லைப்போரும், எழில், 2004.
4. நச்சினாரக்கினியர், தொல்காப்பியம், கழக வெளியீடு, 1970.
5. துரைசாமிப்பிள்ளை.சு.ஒளவை, நற்றிணை, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், 1968.
6. துரைசாமிப்பிள்ளை.சு.ஒளவை, புறநானூறு, கழக வெளியீடு, 1960.
7. மாணிக்கம்.வ.சுப, தமிழ்க்காதல், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், 2012.
8. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு, ரா.வேங்கடாசரம்பிள்ளை, அகநானூறு, கழக வெளியீடு, 1960.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

புவனேஸ்வரி, மூ. “இலக்கணம் பிறழா இலக்கியம் முல்லைக்கலி” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 1, இதழ் 2, ஜூலை 2021, பக். 11-16

Cite this Article in English

Bhuvanewari, M. “ Invariable grammatical elements of literature in Mullaikali ” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.1 Issue 2, July 2021, pp. 11-16